

Barfod: Jeg har alene taget Ordet for at slutte mig til det ærede Medlem for Njøsnehavns 2den Valgkreds (Brig). Jeg havde allerede mere end halvoeis bestemt at stemme for Udvalgets Forslag under Nr. 33, men det ærede Rigsdagmand for Aalborg, Amts 2den Valgkreds (Spønneek) har grundig omvendt mig. Hans Tale oprørte mig, og jeg kan derfor begribe, hvorledes den maa lyde for Iskænderne, men man skal da heller ikke troe, at den fandt almindelig Bisald paa den danske Rigsdag, og dette er netop min Grund til at stemme imod Forslaget under Nr. 33. Det er en fredelig og saavidt mulig venlig Overeenskomst med Island, vi skulle stræbe efter.

Ordføreren: Jeg skal ikke gaae dybere ind paa denne Sag, men jeg skal dog udtale, at jeg troer, at det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Spønneek), som jeg unægtelig ikke behøver at forsvare, idetmindste her har udtalt en Mening, der kan have haft nogen Indflydelse paa Thinget, men som er opfattet ganske anderledes, end jeg har forstaaet ham, og jeg troer, at dette har givet Anledning til nogen Misforstaaelse, baade af hans Stilling og af Udvalgets Endringsforslag. Han har unægtelig ogsaa selv erklæret, at under hans Sygdom var Udvalget gaaet videre, end han havde anseet for ønskeligt, og at han derfor vilde see at faae en Forandring deri; men jeg vil dog, saavel ligeoverfor den ærede Ministers Udtalelser som ligeoverfor de andre skarpe Udtalelser, det ærede Medlems Tale tidligere har fremkaldt her i Thinget, paa det Bestemteste værges Udvalget imod, at det herfra skal gaae over til Island, som om vi vilde nægte Alt; det har der aldrig været Tale om. Enhver, der har gjort sig bekendt med Anmærkningerne til Finantsloven, vil vide, at der er flere Spørgsmaal, som kunne fremdrages. Der er saaledes Spørgsmaalet om Næstjubil Kirke, Spørgsmaalet om Pastoralseminariet, hvor Ministeriet havde gjort et Forslag, som vi ikke fandt særdeles paatræn-

gende, men som vi dog fandt billigt, og Spørgsmaalet om Byfogden paa Sjafford. Der har været overordentlig mange Forslag, som man er gaaet ind paa. Meningen har altsaa paa ingen Maade været, at vi ville tvinge Island med en haard Haand til, at det skulde give efter; men derimod har den Tanke gjort sig gjældende, som jeg tidligere har udtalt og fremdeles maa fastholde, fordi jeg ikke vil have, at det skal have Skinnet af, at Udvalget i denne Henseende har villet noget saa Urimeligt, at det nu maatte trække sig tilbage i et Musehus, fordi det faaer disse stærke Vebredelser. Udvalget har ved sit Endringsforslag fastslaaet, at det er en Selvfølge, at man, om man ogsaa vil have en større Ordning baade i privatretlige og statsretlige Forhold, dog derfor ikke skulde nægte Ting, der ere nødvendige, men at man derimod ganske vist skulde fordre et meget stærkt Bevis for deres Nødvendighed og Billighed, for at man kunde gaae ind derpaa, og det er dette, jeg forlanger. Jeg vil paa ingen Maade have, at ikke alene Thingets Beslutninger, men at Udvalgets Stilling skulde opfattes saaledes, som om vi sagde: vi ville positivt noget Urimeligt, som om vi vilde sige til Iskænderne: I skulle gaae ind paa et Forlig, hvorledes det end saa er. Nei, vi ønske at faae Sagen ordnet, ingenkunde fordi vi have en mindre Interesse for Island og dets Beboere, men fordi vi troe, at det er hensigtsmæssigt for begge Parter, naar Island mod et bestemt Tilskud fra Statskassen faaer Selvstyrelse i disse Anliggender, saaledes at Iskænderne selv bestemme, hvorledes de skulle anvende de Midler, de faae ind, deels derovre fra og deels fra Statskassen. Det er altsaa en simpel Selvfølge af en saadan Stilling, at man fordrer stærke Beviser for Nødvendigheden af en Udgift, men derimod ikke, at man siger, at det usforandret skal blive ved at gaae som hidtil. Der er altsaa en meget væsentlig Forskjel mellem det, der her fremføres, ganske vist mere som en enkelt Talers Udtalelse, men ogsaa som Noget, der skulde